

இன்னும் தீர்க்கப்படாத அவலம்!

“நெல் அறுக்கறதுக்குக்கூட மெஷினைக் கண்டுபிடிச்ச விவசாயக் கூலித் தொழிலாளிகள் பொழப்ப கெடுத்தாங்க. ஆனா இந்த தொழிலை கடைசி வரைக்கும் நாங்களேதான் பண்ணணுமா?” என்று புலம்பித் தவிக்கும் துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் ஏராளம்.

“மனிதக் கழிவுகளை மனிதனே அகற்றும் முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க முடியாதது வருத்தம் அளிக்கிறது” என்று மத்திய சமூக நீதி சுகாதார மயமாக்கல் துறை அமைச்சர் முகுல் வாள்னிக் கருத்து தெரிவித்துள்ளார்.

இன்றைய அளவில் மனித உரிமைகளைப் பேணிக் காக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் மனித உரிமைகள் ஆணையத்தாலேயே ஒழிக்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. கையால் மலம் தொழிலாளர் முறையினை ஒழிக்கவேண்டும் என்று சொல்லி பல அமைப்புகள் குரல் கொடுத்தும் இன்னமும் சில இடங்களில் அந்த முறை தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது வேதனையளிக்கிறது.

பஞ்சாயத்துகள்தோறும் துப்புரவு பணியாளர்கள் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டு பஞ்சாயத்தின் சுகாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இந்த துப்புரவுப் பணியாளர்களில் 95 சதவீத பேர் அருந்ததியர்களாய் உள்ளனர். இவ்வாறாக துப்புரவுப் பணி மேற்கொள்பவர்கள் ஊர் முழுவதிலும் உள்ள குப்பைகளை அள்ளுவது தண்டோரா அடித்து தகவல் சொல்வது போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர் என்பது மட்டும் உண்மையல்ல இவர்களும் மனிதர்கள்தான் என்கிற மாண்பினை மறந்து இவர்களை கையால் மனிதக்கழிவை அள்ள வைக்கும் மனிதத் தன்மையற்ற செயலை செய்யச் சொல்லி ஆணையிடுகின்றனர்.

உயர் அதிகாரியின் ஆணையினை மீறமுடியாத இந்தத் துப்புரவுப் பணியாளர்கள் அருவருக்கத்தக்க இந்த பணியினை முகம் சுளித்துக்கொண்டே செய்கின்றனர்.

அக்காலங்களில் இறந்த விலங்குகளின்

உடல்களை அப்புறப்படுத்தி அதன் தோல் போன்றவற்றை விற்று வாழ்க்கை நடத்திய துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் நாளடைவில் மனித உடல்களை புதைப்பது, எரிப்பது போன்ற பணிகளுக்குத் தள்ளப்பட்டு இன்று இப்படி ஆக்கப் பட்டுள்ளார்கள்.

இது ஒரு தொழிலா? இதைச் செயல்படுத்துபவர்கள் மீது கடும் தண்டனை விதிக்கப்பட வேண்டும் என கொதித்தெழுந்து பல அருந்ததியர், தலித் அமைப்புகள் குரல் எழுப்பின. இதற்காக 1993-ம் ஆண்டு இந்திய அளவில் இது தண்டனைக்குரிய குற்றம் என சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டும் கூட இன்னும் இந்த இழிநிலை மாறவில்லை.

சிக்க முடியாத சோகத்தையும் தாங்கிக்கொண்டு வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக இந்த இழி தொழில் செய்யும் துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் குடும்பச் சூழல் மிகவும் கவலைக்குள்ளானதாய் உள்ளது. வறுமையில் வாடும் இவர்கள் தங்களின் குழந்தைகள் எதிர்காலத்திற்காக என்னதான் கஷ்டப்பட்டாலும் இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஊதியம் அங்கு இங்கு என சுரண்டப்பட்ட பின்னரே இவர்களது கைக்கு வந்து சேர்கிறது. தாங்க முடியாத பணக்கஷ்டத்தில் தவிக்கும் இவர்கள் கந்து வட்டிக் கும்பலிடம் சிக்கி கடன்பட்டு கடைசிவரை வட்டியினையே கட்டிக் கொண்டிருக்கும் அவல நிலை.

இவர்களது தொழில் இத்தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளையும் சமூக ரீதியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது. தனது பெற்றோர் செய்யும் வேலையினை சொல்வதற்கே கூச்சப்படும் மனநிலை குழந்தைகளிடம் உருவாகிறது.

தனது பெற்றோரின் தொழில் பற்றி உடன் பயில்பவர்கள் கிண்டல் செய்வார்கள் என்கின்ற தாழ்வுமனப்பான்மை உருவாகி மனம் சார்ந்த தாக்கத்தினை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

இத்தொழிலுக்குத் தடைபோட்டது சென்னை உயர்நீதி மன்றம் தடைபோட்டு ஒன்றரை ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டாலும்கூட இன்னும் ஏன் தடுக்க முடியவில்லை? என்கிற கேள்விகளோடு ஆதித் தமிழர் பேரவை மாநிலத் தலைவர் அதியமாண அணுகியபோது,

“கையால் மலம் அள்ளுவது உலகிலேயே இந்தியாவில் மட்டுமே நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இம்முறையை முழுமையாக ஒழித்துவிட்டோம் என்று யாராலும் சொல்லமுடியாது. இந்தியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் இன்னும் இந்தமுறை தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

நமது நாட்டில் கழிப்பிட வசதிகள் பெரும்பான்மையான இடங்களில் இல்லாத காரணத்தினால் திறந்த வெளியில் மலம் கழிக்கின்றனர். இவ்வாறானவற்றை அள்ள இந்த

துப்புரவுப் பணியாளர்கள் என்ன மலம் தாங்கியா?

மனிதக் கழிவினை மனிதனை வைத்தே அள்ள வைக்கும் மனப்பான்மை சைக்கோ மனப்பான்மை என்பதில் சந்தேகமே வேண்டாம்.

சில நாட்களுக்கு முன்னர் சோவையில் விஷவாயு தாக்கி மூன்று துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் பலியாகிவிட்டனர். மேலும் எத்தனை பேர் பலியாவார்கள் என்றே தெரியாது. இவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கவசங்கள் வழங்கப்படாததால்தான் விஷவாயு தாக்கி பலியாகின்றனர்.

1994-ம் ஆண்டு தென்னாப்பிரிக்காவில் நடைபெற்ற டர்பன் மாநாட்டில் இந்தப் பிரச்சனையைச் சொல்வதற்கு அனுமதி வழங்கப்படவில்லை என்பது வேதனை.

அருந்ததியர்கள் மீதுதான் இந்த இழிதொழில்

சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. காரணம் அருந்ததியர்களுக்கு 18 சதவீதம்தான் கல்வி அறிவு உள்ளது. இந்நிலை மாறவேண்டும். இந்த இழிதொழிலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும்” என்றார்.

அடுத்ததாக அருந்ததியர் மனிதஉரிமை அமைப்பின் ஒருங்கிணைப்பாளர் சுருப்பசாமியிடம் கேட்டபோது,

“பால் கறக்க இயந்திரம், நெல் அறுக்க இயந்திரம், நாற்று நட இயந்திரம். ஆனால் மலத்தை அள்ள மட்டும் ஏன் மனிதன்? தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் இந்தியா முன்னேறுகிறது என்று சந்திராயன் விண்கலம் அனுப்பும் இந்தியாவிற்கு மலத்தை அள்ளும் இயந்திரம் கொண்டு வருவது பெரிய காரியமா?

இருந்தும் இன்னமும் சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் தொடர வேண்டும் என்பதற்காகவும் அருந்ததியர் சமூகம் கடைசிவரை இழிதொழில் செய்துபின் தங்கிய வாழ்க்கைத் தரத்தில்தான் இருக்கவேண்டும் என்கிற சூழ்ச்சிதான் இது” என்றார்.

படம்&செய்தி: கி.ச.திலீபன்